

KÉPMUTOGATÁS ABÁDSZALÓKON

Művésztelep született

Amikor Abádszalókon a Malom fogadó bérleti jogát megkapta *Ádám Józsefné*, elhatározta, hogy ízlésesen rendezze be. Ő maga abádszalóki, és szereti annyira a városi rangra pályázó nagyközöséget, hogy megörökíttesse a település elmúló régi és születő új arcát, s a szelíd tájat, amely ölében hordozza a besenyők ivadékait. A megörökítésre pedig leginkább a művészek alkalmasak, tehát Ádám Józsefné felkereste a hortobágyi művésztelepet, ahol fogékony társakra talált *Torok Sándor* és *Égerházi Imre* festőművészek személyében. A két művész szétnevezett Abádszalókon, s a kontyos fűzfákat, a hatalmas víztükröt látva rögtön megszületett az abádszalóki művésztelep terve. *Torok Sándor* vállalta a művészeti vezető szerepét, s hívó szavára az elmúlt két hétben festők, grafikusok és kerámikusok érkeztek a Tisza-tó partjára, a Malom fogadó vonzó falai közé. Dolgoztak. A művésztelep egy „házi képmutogatással”, ahogy *Torok Sándor* nevezi a zárókiállítást, szeptember 24-én zárta be kapuit.

– Huszonkilenc művészt hívtunk meg négy országból, többségük eljött, néhányan betegség vagy más elfoglaltság miatt nem tudtak részt venni az abádszalóki művésztelep munkájában – mondja *Torok Sándor*. – Jól sikerült az első együttlétünk. Nagyon vonzó ez a hatalmas víz, a Tisza-tó, ami nagyon inspiratív a számunkra. A Tisza vagy nyolc-tíz művésztelepet fűz egybe, a tokajitól, a tiszacsegeitől kezdve most már az abádszalókin, a szolnokin, a tiszakécskein, a csongrádin, a mártélyin keresztül egészen a délvidéki zentai, az adai, a becsei művésztelepekig. Valóságos gyöngysora ez a magyar kultúrának! Szeretnénk, ha az abádszalóki művésztelep beépülne ebbe a hagyományba, s jelentős művek születnének a Malom fogadóban.

Horvát János Szombathelyről érkezett Abádszalókra. Mi hozta ide olyan messziről?

– A barátság. És a táj. Én a Hortobágyon kezdtem festői működésemet az Alföldön. Az sem csak az, aminek hiszik. A Hortobágy egy vadvízország is. Nekem ez nagy

élmény volt. Úgy gondoltam, Abádszalókon szintén megtalálom ezt a vadvízországot, amit aztán fölfedezhetek a képeimen. Többször utaztam már Tiszafüred és Poroszló között: mindig meg kellett állnom gyönyörködni. Most egy kicsit hosszabban gyönyörködtem. Megismerkedtem helyi emberekkel is. Beszertelenkedtem a tiszteletes úrhoz, s olyan józú beszélgetésbe keveredtünk, hogy csoda! Sok értékes gondolatot hallottam tőle. Úgy tapasztaltam, az abádszalókiak emberszeretőek.

Fátyol Zoltán Debrecenből jött az abádszalóki művésztelepre.

– Volt bennem valami nagy várakozás, azért jöttem el. Az ember, ahogy öregszik, egyre kisebb körökbe szorul vissza, szűkül az érdeklődése. Úgy éreztem, Abádszalókon találok valami fontosat. Jó volt itt. Barátok voltak együtt. Ha stílusbeli azonosságra gondolunk, akkor az abádszalóki művésztelep résztvevői nem alkotnak csoportot, de ez a telep nem is így szerveződött. Nem akartuk, hogy egy szűk, belterjes dolog legyen ebből a próbálkozásból, ezért sokféle művészt hívtunk. A kelet-magyarországi művésztelepek általában nem irányzatok szerint szerveződnek. Ez sem. Jó lenne meghitt kapcsolatokat kialakítani az abádszalóki emberekkel, de a szakmai fórumokon is meg kéne mutatnunk magunkat. Jó, hogy ilyen nyitott ez a telep: az egyik nap például itt járt a tiszaföldvári Hajnóczy Gimnázium egyik osztálya, megnézték minket alkotás közben, aztán kaptak egy kis feladatot, azt kiértékeltek... Jövőre előre meg lehetne küldeni szállodáknak, utazási irodáknak, iskoláknak a művésztelep programját, benne a látogatás lehetőségét, s a helyben lakó emberek között is tudatosítani kéne, hogy bejöhetnek hozzánk.

Szabadkáról jött *Gyurkovics Hunor* festőművész, aki most már elfeledkezik az otthoni gondokról, s át tudja adni magát az alkotásnak. Mint mondja, bizakodó, reméli, hamarosan véget ér a délszláv háború, s talán az embargón is lazítanak egy kicsit, s akkor

könnyebb lesz az életük. Addig is fest.

– Gyönyörűek ezek a vízparti fűzfák, de a faluban is kinéztem magamnak néhány motívumot. Van egy olyan tervem, hogy bármerre járok, lefestem a templomokat felekezettől függetlenül. Ilyen szemmel néztem az abádszalóki templomokat is.

Tamus István grafikus, Debrecenben él.

– Engem nem annyira a tó, mint a falusi milió ragadott meg – mondja. – A grafika sajátja, hogy inkább a szűkebb tér kerül a figyelem középpontjába, a házak, a fák, a kerítés, a kazlak... Ez különösen így van a linómetszethnél és a rézkarcnál, amit én művelek. A tóparton van a településnek egy újabb, elitebb része, aztán, ahogy távolodunk, egyre szerényebb lesz a környezet, egyre régebbi. Engem ez utóbbi rész érdekel.

Antal András kerámikus Nógrád megyéből érkezett Abádszalókra. Autójába bepakolta a kemencéjét, hogy *Kemp Zsuzsa* kerámikustársával (aki Szekszárdról jött) együtt dolgozni tudjanak. *Madarász Gyula* festőművész jól érzi magát a barátok között, dicséri a vendéglátók kedvességét, a táj szépségét. *Veresspál* (külön kérte, hogy így, egybe, kis betűvel írjuk a nevét) Kolozsvárról látogatott a Tisza-tó mellé, festő. Neki külön nehézséget okoz a határon való átkelés, ami egy alkalommal tizenötezer lejbe kerül, mégis megéri, mondja, mert itt úgy feltöltődik az ember, hogy nagyon sok élményt visz haza a tarsolyában, s abból élél tavaszig. *Réti Zoltán* festő Balassagyarmatról jött, s mint mondja, neki nagy élményt jelentett Abádszalók, mert nem szeret otthonról kimozdulni, már régen járt művésztelepen, s a hegyek után egészen új élmény számára az Alföld. Az Abádszalókon dolgozó többi művész is úgy véli, együttlétünknek volt hozadéka, szívesen eljőnnének jövőre is.

– Lesz jövőre művésztelep? – kérdezem Ádám Józsefnét.

– Ha még akkor is én leszek a Malom fogadó bérelője akkor lesz.

Körmendi Lajos